

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 24.dubna 2008 v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Malinovského a soudkyň Mgr. Dagmar Dziakové a JUDr. Zdeňky Mitošinkové o odvolání obžalovaného [REDACTED] a státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 8.1.2008, č.j. 6 T 156/2005-547, **t a k t o :**

Podle 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se rozhoduje tak, že se obžalování :

1)

[REDACTED]

2)

[REDACTED]

3)

[REDACTED]

podle § 226 písm. a) tr. řádu **z p r o š ť u j í** obžaloby pro skutky, že

1) obž. [REDACTED]

jako sportovní ředitel fotbalového klubu FC Slovan Liberec, a. s. v telefonických hovorech z Prahy a z různých dalších míst České republiky s obž. Mgr. [REDACTED] v době od 28.2.2004 do 30.3.2004 a v telefonickém hovoru s obž. Ing. [REDACTED] dne 28.3.2004, měl slíbit těmto dvěma osobám předání úplatku za to, že v případě potřeby ovlivní

fotbalové utkání 19. kola 1. Gambrinus ligy mezi kluby FC Slovan Liberec, a .s. – FC Tescoma Zlín, a. s., konaného dne 1.3.2004 od 16.40 hodin v Liberci, ve prospěch FC Slovan Liberec, a. s., a to obž. [REDAKCE] jako hlavnímu rozhodčímu tohoto utkání a obž. [REDAKCE] jako delegátu Českomoravského fotbalového svazu na tomto utkání a dne 12.3.2004 v Praze v hotelu Pyramida kolem 14.00 hodin obž. [REDAKCE] měl předat obž. [REDAKCE] slíbený úplatek ve výši cca 50.000,- Kč a dne 30.3.2004 obž. [REDAKCE] měl dohodnout předání úplatku ve výši 20.000,- Kč pro obž. [REDAKCE] prostřednictvím obž. [REDAKCE] na středu 31.3.2004 dopoledne v Praze,

2) [REDAKCE]

jako hlavní rozhodčí fotbalového utkání 19. kola 1. Gambrinus ligy mezi kluby FC Slovan Liberec, a .s. – FC Tescoma Zlín, a. s. konaného dne 1.3.2004 od 16.40 hod. v Liberci v telefonických hovorech z Prahy a z různých dalších míst České republiky v době od 28.2.2004 do 30.3.2004 se sportovním ředitelem FC Slovan Liberec, a .s., obž. [REDAKCE] a ve dnech 12.3.2004 až 29.3.2004 v telefonických hovorech s obž. Ing. [REDAKCE] si měl nechat slíbit úplatek pro svoji osobu a dohodnout předání úplatku prostřednictvím své osoby od obž. [REDAKCE] delegátovi Českomoravského fotbalového svazu obž. [REDAKCE] za to, že v případě potřeby by ovlivnil rozhodování výše uvedeného fotbalového utkání ve prospěch FC Slovan Liberec, a. s., a dne 12.3.2004 v Praze v hotelu Pyramida kolem 14.00 hodin od obž. [REDAKCE] měl převzít slíbený úplatek ve výši cca 50.000,- Kč a dne 29.3.2004 a 30.3.2004 se měl dohodnout s obž. [REDAKCE], že ve středu dne 31.3.2004 převezme úplatek ve výši 20.000,- Kč od obž. [REDAKCE] a předá ho v hotelu Koryntia v Praze v dopoledních hodinách obž. [REDAKCE],

3) [REDAKCE]

jako delegát Českomoravského fotbalového svazu na fotbalovém utkání 19. kola 1. Gambrinus ligy mezi kluby FC Slovan Liberec a. s. – FC Tescoma Zlín, a. s., konaného dne 1.3.2004 od 16.40 hod. v telefonických hovorech z Dubaje ve Spojených arabských emirátech a z různých míst České republiky s obž. [REDAKCE] hlavním rozhodčím výše uvedeného fotbalového utkání v době od 12.3.2004 do 29.3.2004 a v rozhovoru s obž. [REDAKCE], sportovním ředitelem fotbalového oddílu FC Slovan Liberec, a. s., dne 28.3.2004 měl dohodnout předání úplatku pro svoji osobu za to, že v případě potřeby by ovlivnil rozhodování tohoto fotbalového utkání ve prospěch FC Slovan Liberec, a.s., přičemž se dne 29.3.2004 měl dohodnout s obž. [REDAKCE], že úplatek ve výši 20.000,- Kč od obž. [REDAKCE] převezme prostřednictvím obž. [REDAKCE] ve středu dne 31.3.2004 dopoledne v Koryntia hotelu v Praze,

čímž měli spáchat

obžalování [REDAKCE] tr. čin podplácení podle § 161 odst. 1 tr. zákona a obžalování [REDAKCE] tr. čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 tr. zákona,

neboť

nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro které byli obžalování stíháni.

Odůvodnění

Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 8.1.2008, č.j. 6 T 156/2005-547, byl obžalovaný [REDAKCE] podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěn obžaloby pro shodný skutek, jak je uveden ve výroku tohoto rozsudku a jenž je kvalifikován jako trestný čin podplácení podle § 161 odst. 1 tr. zákona a obžalovaní [REDAKCE] byli podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěni obžaloby pro shodné skutky, jak jsou uvedeny ve výroku tohoto rozsudku a jež byly kvalifikovány jako tr. činy přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 tr. zákona.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání [REDAKCE] a v neprospěch všech tří obžalovaných státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci.

Obžalovaný [REDAKCE] prostřednictvím obhájce směřoval odvolání do té části rozsudku, kde je uvedeno, že obžalovaný je bytem [REDAKCE]. Obžalovaný uvádí, že tento údaj se nezakládá na pravdě. Na této adrese se sice někdy skutečně zdržuje, ale nebydlí zde, neboť zde sídlí jeho společnost, ve které působí. Jeho trvalé bydliště je na adrese [REDAKCE].

Státní zástupce v odvolání uvedl, že soud I. soud nejprve analyzuje jednotlivé odposlechy, aby z nich dovedl jejich důkazní nedostatečnost a následně jakoby navíc dochází k závěru, že tyto důkazy jsou nepoužitelné. Je nepochybné, že logičtější by byl postup opačný, kdyby soud konstatoval nepoužitelnost důkazů a celá další aktivita spočívající v hodnocení těchto údajně nepoužitelných důkazů by byla nadbytečná. Postup soudu I. stupně tak zavdává pochybnosti o tom, zda věcně a logicky správně celou problematiku posoudil. Dle názoru státního zástupce jsou důkazy opatřené v přípravném řízení použitelné. Následně státní zástupce polemizuje se závěrem soudu I. stupně, týkajícím se Trestně právní úmluvy o korupci vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č. 70/2002 Sb. Státní zástupce uvádí, že použitelnost důkazů získaných dle § 88 tr. řádu je vázána na kvalifikaci skutku coby zvláště závažného úmyslného trestného činu nebo úmyslného trestného činu, k jehož stíhání ČR zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva. Protože tr. činy podplácení a přijímání úplatku nespádají do kategorie zvláště závažných úmyslných trestných činů, musí se zákonnost postupu dle § 88 tr. řádu odvíjet od mezinárodních závazků. V konkrétním případě byl postup ze strany orgánů činných v tr. řízení odůvodněn Trestně právní úmluvou o korupci, vyhlášenou ve Sbírce zákonů pod č. 70/2002 Sb. Dle názoru soudu I. stupně nelze tuto úmluvu použít, neboť Česká republika učinila výhradu k článkům 7 a 8, tedy ustanovením, která zavazují stíhat signatáře pasivní a aktivní úplatkářství v civilním sektoru. Státní zástupce je toho názoru, že tento závěr je nesprávný. Ze znění učiněné výhrady vyplývá, že Česká republika se zavazuje po dobu této výhrady stíhat pouze ta jednání, která odpovídají skutkovým podstatám tr. činů, stanovených v trestním zákoně České republiky. Tato výhrada tak nevyklučuje stíhat pasivní a aktivní úplatkářství v civilním sektoru, pouze se v souladu s § 3 odst. 1 tr. zákona váže na existující skutkové podstaty. Pokud tedy určité jednání lze podřadit pod skutkovou podstatu, je stíhatelné, a to v souladu s mezinárodní úmluvou. Státní zástupce dále namítá, že Okresní soud v Liberci se ve svém rozhodování zcela odchýlil od názoru Nejvyššího soudu ČR, který

v obdobném případě vedeném pod sp.zn. 8 Tdo 396/2007 nejen, že potvrdil zákonnost postupu dle § 88 tr. řádu opřené o trestně právní úmluvu o korupci, ale rovněž judikoval, že činnost fotbalových rozhodčích, kteří vědomě ovlivní výsledky hry, na jejíž řádný průběh mají dohlížet, je nutné považovat za obstarání věci obecného zájmu ve smyslu ustanovení § 160, § 161 a následující tr. zákona. Vyslovil tak názor, že tato jednání rozhodčích, jež je třeba považovat za obstarání věci obecného zájmu, jsou podřaditelná pod ustanovení tr. zákona a tedy lze bez dalšího dovodit, že na toto jednání se nevztahuje výhrada učiněná Českou republikou ke zmíněné úmluvě. Lze tak uzavřít, že jednání obžalovaných jsou stíhatelná jak podle trestního zákona ČR, tak podle uzavřené a vyhlášené mezinárodní úmluvy. Proto odposlech a záznam telekomunikačního hovoru, odůvodněný podezřením z takovéto tr. činnosti a opřeny o tuto úmluvu je plně zákonný a použitelný v tr. řízení. Následně státní zástupce namítá, že soud I. stupně v souvislosti s rozhodnutím Ústavního soudu pouze uvedl číslo Nálezu s vágním sdělením, že vylučuje použitelnost důkazů, čímž znemožnil přezkoumatelnost takového postupu a z hlediska obžaloby se tudíž nelze vypořádat s argumentací, která v podstatě neexistuje. Státní zástupce konstatuje, že uvedený Nález se týká jiného druhu tr. činnosti, Ústavní soud se vypořádával s jinou právní i důkazní situací a zobecnění a aplikace tohoto rozhodnutí v konkrétní věci na jinou konkrétní kauzu by nepochybně muselo být soudem precizně vyargumentováno a odůvodněno, což v daném případě není. Obžaloba nadále trvá na plné použitelnosti zajištěných důkazů. Státní zástupce poukazuje na to, že s danou argumentací se ztotožnilo již několik soudů I. i II. stupňů, rozhodujících ve věcech se stejným důkazním základem. K zajištěným odposlechům pak státní zástupce uvádí, že orgány policie ČR provedly realizaci a vyhodnocení odposlechů na základě svého nejlepšího přesvědčení. Výsledkem této činnosti je soubor odposlechů, které na sebe navazují a tvoří logický děj. Policista vyhodnocující sérii všech pořizovaných odposlechů měl nejlepší možnost vyhodnotit celou materii a v souladu s povinností § 88 odst. 5 tr. řádu dle svého nejlepšího přesvědčení zajistil soubor záznamů, založených na rozsáhlém zkoumání zajištěných odposlechů, které se k věci vztahují. Dle názoru státního zástupce po celou dobu přípravného řízení i řízení před soudem nebyly předloženy žádné důkazy, zpochybňující správnost a úplnost zajištěných odposlechů. Tudíž nelze odůvodnit zpochybnění správnosti a věrohodnosti pořizovaných záznamů a to jak ve vztahu k jejich autenticitě, tak i logické i věcné návaznosti. S tímto důkazním materiálem je třeba pracovat jako s celkem a neexistuje žádný důvod, proč zpochybnovat správnost tohoto postupu. Státní zástupce se pak podrobně zabývá jednotlivými odposlechy. Uvádí, že z odposlechu č. 1 mezi [REDAKCE] vyplývá, že [REDAKCE] je žádán, aby zajistil [REDAKCE] přístup k delegátovi [REDAKCE] který bude hodnotit jeho výkon v utkání Liberec-Zlín. [REDAKCE] uvádí, že už jednou mu [REDAKCE] vyhověl. [REDAKCE] slibuje kontakt zprostředkovat a pak uvádí, že ve vztahu k televizi Prima nemůže nic slíbit, protože ti to budou brát poctivě. Dále, aby z [REDAKCE] mluvil na rovinu, že když tam něco bude, tak mu řekne. Je tedy zřejmé, že [REDAKCE] potřebuje zařídit, aby jeho výkon byl hodnocen delegátem v rozporu s realitou. Že to nebude poctivé, lze dovodit z tvrzení, že zatímco [REDAKCE] bude ošetřen, televize nejspíš ne a bude to tedy v rozporu s přáním [REDAKCE] brát poctivě. Zde se tedy objevuje první informace o tom, že zápas bude ovlivněn, že [REDAKCE] víc o tom, že nebude pískat poctivě a potřebuje, aby jeho jednání bylo pokryto delegátem. Že se s [REDAKCE] bude bavit na rovinu o tom, že tam něco je, nelze interpretovat jinak než že je ve hře úplatek. Nelze tak souhlasit s názorem soudu, že záznam je nekonkrétní. Z odposlechu č. 2 mezi [REDAKCE] pak vyplývá, že [REDAKCE] domlouvá přijetí [REDAKCE] u [REDAKCE]. Že se jedná o neférové posuzování zápasu, pak je zřejmé ze sdělení, že proto, že to je v televizi, tak musí [REDAKCE] stejně pískat na sebe, ale když tam něco bude, tak mu řekne. Co by tam asi mělo být, je zřejmé jak z předchozího odposlechu a zejména ze záznamu dalších, z nichž vyplývá předání toho, co tam bylo [REDAKCE] i. Skutečnost, že soud dovodil, že tento záznam je bez vztahu k věci, svědčí o nedostatečném komplexním posouzení všech záznamů

v jejich souhrnu. Z odposlechu č. 3 mezi [redacted] pak je zřejmé, že [redacted] jako rozhodčí mluví s ředitelem klubu o tom, zda by mu nevadilo, kdyby jeho tým prohrával, ale nakonec by vyhrál, [redacted] přitakává. Těžko si lze představit, že by se dva fotbaloví funkcionáři jen tak nezávazně bavili o tom, zda by se řediteli jednomu z klubů líbilo, aby jeho mužstvo vyhrálo, pokud by nebyli mentálně na úrovni mateřské školy. Konverzace o tak banální věci jako je zájem na vítězství vlastního mužstva, má nepochybně jiný kontext, zvláště když je takto konverzováno s rozhodčím, který bude zápas řídit. Tímto končí komunikace před zápasem, z níž je dle názoru obžaloby jednoznačné, že aktéři předem dojednali ovlivnění za úplatku. Pokud nezaznělo výslovně, kolik má tento úplatek být, tak lze uvést, že částka vyplývá z dalších odposlechlů a lze usuzovat, že konkrétní ujednání mezi [redacted] bylo učiněno v osobním setkání, dojednaném v odposlechu č. 3. Úvahy, že není prokázáno jednání před zápasem, ale až po něm, těžko mohou logicky zdůvodnit, proč by se [redacted] měli domlouvat před zápasem na jeho ovlivnění. Jediným vysvětlením by bylo, že by se dohodli zápas ovlivnit a dodatečně by za toto jednání vybírali peníze, což je ovšem absurdní. Oba tito obvinění mohli mít těžko jiný než zjištěný důvod k ovlivnění zápasu ve prospěch Slovanu Liberec. Z odposlechu č. 4 mezi [redacted] a [redacted], uskutečněném po utkání, je zřejmé, že oba hovořící vědí, že zápas byl ovlivněn. [redacted] se chtělo zvracet po dvou šancích Zlína. Proč by měl mít rozhodčí [redacted] štěstí, že Slovan dal krásné góly, lze vysvětlit pouze jeho zájmem na výsledku. Rozhovor na téma, že [redacted] pískal něco zbytečně a jeho odpověď, že to bylo na žádost, aby zapískal pro Zlín nějaké strčení, rovněž nelze vyložit jinak než že rozhodčí pískal zaujatě. Naprosto zřejmé je pak prakticky doznání úplatku v zápase, kdy [redacted] žádá žertem 50 litrů a poté, co mu jsou odmítnuty, reaguje dotazem, že tam asi byl [redacted]. Tento termín nelze vyložit jinak, než zda něco dostal či zda byl na suchu a tedy nedostal nic. Na to [redacted] odpovídá, že [redacted] nebyl, tedy že nebyl na suchu a navazuje jakoby nelogickou konverzací o tom, že přes vesnici jezdí občas 50 a někdy 100. [redacted] a přitakává, že přesně tak to bylo a [redacted] dodává, že tomu rozumí, je mu jasné, že dostal něco na kafe. Úvahy soudu o nejasnostech a nemožnosti něco zjistit, jsou naprosto nedůvodné. To, že [redacted] měl úplatky dostávat a ne dávat, nic nemění na tom, že je po něm jako po příjemci úplatku žertem žádáno, aby se o tento úplatek rozdělil. Soud však zřejmě nebyl s touto skutečností rozklíčovat. Z rozhovoru č. 6 mezi [redacted] a [redacted] pak lze vyzdvihnout pouze potvrzení [redacted] dotazu, zda [redacted] v zápase pracoval, což je mu rozhodčím potvrzeno. Jistě není řeč o [redacted] pracovním úvazku. Další záznamy telefonních rozhovorů pak dokumentují předání úplatku od [redacted] [redacted] v hotelu Pyramida, jednání [redacted], kterému nebyl slíbený úplatek včas předán a byl v prodlení vůči [redacted] a konečně předání úplatku v hotelu Korynthia. V odposlechu č. 8, z nějž soud dovozuje či spíše nedovojuje, že jménem Franta je myšlen [redacted], nelze než konstatovat, že soud rezignoval na hodnocení důkazů v jejich souhrnu a naprosto nedůvodně nevzal v úvahu, že tento záznam navazuje na předchozí odposlechl, v němž si [redacted] dojednávají převzetí úplatku. Přistoupení na argumentaci soudu by znamenalo, že pokud není v odposlechu každá osoba jmenována jménem, příjmením a datem narození, pak nemá důkaz vypovídací hodnotu. Odposlechl č. 11, v němž je výslovně uvedeno, že [redacted] řekl, že pro [redacted] má dvacetník, soud pouze konstatoval, aniž by jej vyhodnotil. Vzhledem k tomu, že tento odposlechl nelze bagatelizovat či jej prohlásit za nejednoznačný a soud se jím přitom nezabýval, lze mít za to, že soud nevzal v potaz všechny zajištěné důkazy. Rovněž další odposlechl jsou již víceméně pouze konstatacím jejich obsahu beze snahy tento obsah hodnotit. Státní zástupce na základě shora uvedených skutečností má za to, že v rozporu s očividnou vypovídací hodnotou odposlechlů telefonických rozhovorů soud I. stupně se smyslem těchto záznamů hlouběji zaobíral. Hodnotit každý kousek mozaiky zvláště dospěl k předčasnému závěru, že mu celý obraz trestného činu nevychází. Obžaloba má však za to, že pokud se na tyto kousky bude nahlížet jako na celek a

nebude a priori odmítána jejich interpretace v rámci celku, vyplyne celý skutek naprosto zřetelně. Navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) písm. d) tr. řádu v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1 odst. 5 písm. a) tr. řádu věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků obsažených v napadeném rozsudku i správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k následujícím závěrům.

Předně je třeba konstatovat, že krajský soud rozhoduje v této trestní věci o podaném odvolání již podruhé. Jak vyplývá ze spisového materiálu, rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 6.9.2007, č.j. 6 T 156/2005-501 byli obžalovaní [redacted] podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěni obžaloby pro skutky uvedené ve výroku tohoto rozsudku, jímž měl obžalovaný [redacted] spáchat tr. čin podplácení podle § 161 odst. 1 tr. zákona a obžalovaný [redacted] a [redacted] tr. čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 tr. zákona. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 6.11.2007, č.j. 55 To 458/2007-537, byl podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu napadený rozsudek zrušen a podle § 259 odst. 1 tr. řádu byla věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Okresní soud v Liberci ve smyslu citovaného usnesení krajského soudu nařídil ve věci opakované hlavní líčení, ke kterému byli řádně předvoláni všichni tři obžalovaní. Tím bylo odstraněno procesní pochybení, v jehož důsledku byla věc soudu I. stupně vrácena a dne 8.1.2008 byl vyhlášen napadený rozsudek.

Veřejné zasedání u krajského soudu se konalo bez přítomnosti obžalovaných za splnění předpokladu ustanovení § 233 tr. řádu.

V průběhu hlavních líčení konaných ve dnech 10.10.2006, 22.2.2007 a 28.8.2007 byly soudem I. stupně provedeny následující důkazy. Výslech obžalovaného [redacted], který popřel, že by se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu a na svou obhajobu uvedl, že se v podstatě jednalo o spiknutí některých činovníků Českomoravského fotbalového svazu. Obžalovaný [redacted] využili jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení svého práva a nevypovídali. Soud dále provedl listinné důkazy, četl zprávu Českomoravského fotbalového svazu, ze které je zjišťováno, že [redacted] je členem arbitrážní komise ČMFS, zápis o utkání mezi kluby FC Slovan Liberec s FC Tescoma Zlín a.s., který se konal dne 1.3.2004, zprávu delegáta svazu o tomto utkání, seznam sponzorů a výši jednotlivých příspěvků, doklady o příjmech a výdajích FC Slovan Liberec. U hlavního líčení byly přehrány jednotlivé odposlechy a byl čten dle ustanovení § 211 odst. 1 písm. a) tr. řádu výslech svědka [redacted] který byl proveden Městským soudem v Brně jako soudem dožádaným. Tento svědek nařídil odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu. Vzhledem k obsahu jednotlivých důkazů je zřejmé, že o vině obžalovaných by mohly svědčit toliko pořizené odposlechy. Soud I. stupně vyhodnotil tento důkaz jako nepoužitelný, neboť odposlech lze nařídít dle § 88 odst. 1 tr. řádu, je-li vedeno tr. řízení pro zvlášť závažný úmyslný tr. čin, když tr. činy podplácení dle § 161 odst. 1 tr. zákona, pro který je stíhán obžalovaný [redacted] a tr. čin přijímání úplatku dle § 160 odst. 1 tr. zákona, pro který jsou stíháni obžalovaní [redacted] [redacted] mezi tyto tr. činy nepatří a Trestně právní úmluva o korupci se dle názoru soudu I. stupně na tento případ nevztahuje. Nepoužitelnost odposlechů odvozuje soud I. stupně i od rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23.5.2007, sp.zn. II. ÚS 615/06

s obecným poukazem na nedostatečné odůvodnění od počátku řízení na povolení odposlechů pro účely tr. řízení.

Krajský soud zastává shodný názor jako soud I. stupně, že odposlechy ve věci provedené jsou nepoužitelné. Krajský soud však neakceptuje závěry soudu I. stupně, že zákonnost postupu dle § 88 tr. řádu nelze odvíjet od mezinárodních závazků, konkrétně Trestně právní úmluvy o korupci ze dne 27.1.1999, publikovanou pod sdělením MZV č. 70/2002 Sb. Pro Českou republiku vstoupila Úmluva v platnost 1.7.2002. Dle názoru soudu I. stupně překážkou tohoto postupu je výhrada ČR k článkům 7 a 8. Článek 7 Úmluvy upravuje aktivní úplatkářství v soukromém sektoru a článek 8 pasivní úplatkářství v soukromém sektoru.

Článek 7, aktivní úplatkářství v soukromém sektoru, zní : každá smluvní strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která jsou nezbytná pro to, aby přímá či nepřímá nabídka příslibů nebo poskytnutí nepatřičné výhody v rámci obchodní činnosti osobám, které řídí nebo pracují v subjektech soukromého sektoru, ať již jim samotným nebo někomu jinému, aby nějakým způsobem jednali nebo naopak nejednali, a tím porušili své povinnosti, bylo pokládáno za tr. čin podle vnitrostátního práva, je-li takový čin spáchán úmyslně.

Článek 8, pasivní úplatkářství v soukromém sektoru, zní : každá smluvní strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která jsou nezbytná pro to, aby chování osob, které řídí či pracují v organizacích soukromého sektoru přímo či nepřímo požadovali nebo přijímali nepatřičnou výhodu nebo příslib, ať již pro sebe nebo pro někoho jiného nebo přijali nabídku takové výhody nebo by nějakým způsobem jednali nebo naopak nejednali a tím porušili své povinnosti, bylo pokládáno za trestný čin podle vnitrostátního práva, je-li takový čin spáchán úmyslně.

Dle třetího odstavce preambule Trestně právní úmluvy o korupci: při podpisu a ratifikaci úmluvy byla učiněna výhrada podle článku 37 odst. 1 Úmluvy, že Česká republika jako trestný čin podle vnitrostátního práva bude hodnotit chování uvedená v člancích 7 a 8 Úmluvy pouze, pokud odpovídají skutkovým podstatám trestných činů, stanovených v trestním zákoně ČR.

Dle názoru krajského soudu lze na skutkové podstaty tr. činů dle § 160 odst. 1 a 161 odst. 1 tr. zákona aplikovat článek 7 a 8 Úmluvy. Krajský soud zastává názor, že lze učinit rovnítko mezi úplatkem, jak předpokládají ustanovení § 160 odst. 1 a § 161 odst. 1 tr. zákona, a nepatřičnou výhodou uvedenou v článku 7 a 8 Úmluvy. Dle článku 38 odst. 1 Úmluvy výhrady budou platit na období 3 let ode dne vstoupení Úmluvy v platnost ve vztahu k dotyčnému státu. Jak výše uvedeno, pro ČR vstoupila Úmluva v platnost 1.7.2002, tudíž žalované jednání spadá do předmětného období. Lze přisvědčit tvrzení soudu I. stupně, že Úmluva nezná termín „obstarávání věcí obecného zájmu“ (§ 160 odst. 1, § 161 odst. 1 tr. zákona). V této souvislosti je však třeba poukázat na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 11.4.2007, sp.zn. 8 Tdo 396/07, který řešil obdobný případ a mimo jiné se ztotožnil s výkladem znaku „obstarání věcí obecného zájmu“, které učinil Krajský soud v Ostravě v usnesení ze dne 23.10.2006, sp.zn. 5 To 300/2006, „že provozování fotbalového utkání v rámci 1. ligy je nepochybně nutno považovat i za obchodní činnost ve smyslu článku 7 Trestně právní úmluvy o korupci přijaté ve Štrasburgu dne 27.1.1999“.

Dle názoru krajského soudu je však nutno na odposlechy aplikovat Nález Ústavního soudu ČR ze dne 23.5.2007, sp.zn. II. ÚS 615/06, v jehož důsledku jsou nepoužitelné. Z ustanovení § 88 odst. 2 tr. řádu a z Nálezu Ústavního soudu vyplývá, že soudní příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu musí být písemný a odůvodněný. Musí být vydán ve vztahu k určité osobě, proti níž se již tr. stíhání pro uvedené tr. činy vede nebo vůči níž je důvodné podezření, že se takových tr. činů dopustila. Příkazy splňují následující

náležitosti: jsou písemné a obsahují i odůvodnění. Byly vydány vůči osobě, proti níž ještě nebylo vedeno tr. stíhání a byla stanovena doba provádění odposlechu, která není delší než 6 měsíců. Z obecného hlediska se tudíž jeví, že vydané příkazy k odposlechům splňují všechny náležitosti. Dle Nálezu Ústavního soudu ČR z 23.5.2007, sp.zn. II. ÚS 615/06, vyplývá, že pokud je řízení vedeno pouze na základě důvodného podezření, musí být v odůvodnění vyloženo, o jaké relevantní indicie se takový závěr opírá. Za tohoto stavu je třeba důsledně se zabývat odůvodněním příkazů a dle názoru krajského soudu není požadavek, týkající se odůvodnění příkazu k odposlechu splněn. Jak je zjišťováno ze spisového materiálu, soudce rozhodující o vydání příkazů měl k dispozici žádosti o vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 odst. 1 tr. řádu Policie ČR – Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování – expozitura Brno a návrhy státního zástupce Městského státního zastupitelství v Brně. Ze spisového materiálu nebylo zjištěno, že by soudci, který rozhodoval o vydání příkazů, [REDAKCE] byly kromě žádostí a návrhů předloženy nějaké důkazy, dokládající kategorické tvrzení o spáchání tr. činu uvedené v odůvodnění příkazů. Z odůvodnění příkazů je zřejmé, že formulace byly převzaty z návrhů státního zástupce. Vzhledem k tomu, že soudce rozhodující o příkazech neměl kromě výše uvedeného k dispozici další indicie, které by potvrzovaly důvodné podezření ze spáchání tr. činů dle § 160 odst. 1 a § 161 odst. 1 tr. zákona, jsou odůvodnění odposlechů nedostatečná a ve světle Nálezu Ústavního soudu ČR z 23.5.2007, sp.zn. II. ÚS 615/06, jsou pak odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu nepoužitelné.

Protože neexistuje žádný jiný důkaz, který by mohl svědčit o vině obžalovaných, dospěl krajský soud ke stejnému závěru jako soud I. stupně, že je na místě všechny tři obžalované obžaloby zprostit v souladu s ustanovením § 226 písm. a) tr. řádu. Soud I. stupně pochybil, pokud ve zprošťujícím výroku napadeného rozsudku necitoval právní větu ustanovení § 226 písm. a) tr. řádu. Krajský soud tudíž podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám ve věci rozhodl, když chybějící právní větu doplnil.

Bylo vyhověno odvolání obžalovaného [REDAKCE] a v rozsudku krajského soudu v souladu s ustanovením § 120 odst. 2 tr. řádu byl obžalovaný správně označen bydlištěm a nikoliv uvedením adresy jeho firmy, jak chybně učinil soud I. stupně.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obviněný a nejvyšší státní zástupce podat **dovolání**, a to do **dvou měsíců** od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1, písm. a/ až l/ tr. řádu, o které se

dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Liberci dne 24. dubna 2008

Mgr. Jiří Malinovský
předseda senátu

Vyhotovila:
JUDr. Zdeňka Mitošinková